

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **B. K.**

skazanego za czyn z art. 177 § 1 i 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu

w dniu 16 września 2021 r.

wniosków złożonych przez pełnomocników oskarżycieli posiłkowych

w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego

na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 634 i art. 637a k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zasądzić od B. K. na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. K. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł, a N. D. kwotę 3690 (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego poniesionych przez nich w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2021 r. Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadną oddalił kasację obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt II Ka (...) częściowo zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 lipca 2020 r., sygn. akt II K (...), jednocześnie obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Przed rozpoznaniem kasacji zarówno pełnomocnik M. K. jak i pełnomocnik N. D., złożyli odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, w której zawarli wnioski o

zasądzenie na rzecz pokrzywdzonych zwrot poniesionych przez nich wydatków z tytułu ustanowienia zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym. O ile w imieniu M. K. jego pełnomocnik wniósł o zasądzenie kosztów wg norm przepisanych, o tyle pełnomocnik pokrzywdzonej złożył wniosek o zasądzenie od skazanego na jej rzecz kwoty 3690 zł wynikającej z załączonego potwierdzenia wykonania przelewu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oba wnioski należało uwzględnić. Pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych w tej sprawie sporządzili odpowiedź na kasację wniesioną przez obrońcę B. K. Po wykonaniu tej czynności każdy z nich złożył w imieniu swojego mandanta wniosek o obciążenie skazanego kosztami zastępstwa procesowego, jakie w postępowaniu kasacyjnym poniosły reprezentowane przez nich strony.

Skoro oskarżycielowi posiłkowemu przysługuje od skazanego zwrot kosztów zastępstwa prawnego z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika (art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k., oraz 627 k.p.k.) to należało także w tym postępowaniu obciążyć skazanego, poniesionymi przez oskarżycieli posiłkowych kosztami zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym. Oczywiście jest, że pełnomocnika działającego z wyboru łączy z klientem umowa określająca jego wynagrodzenie; w granicach określonych prawem w zakresie wysokości wynagrodzenia, sąd nie powinien ingerować w wysokość tego wynagrodzenia. Strona domagająca się zwrotu kosztów postępowania powinien wysokość poniesionych kosztów udokumentować, a jeśli tego nie jest w stanie uczynić, to wówczas wysokość kosztów ustala się na podstawie urzędowej stawki minimalnej. W tej sprawie jedynie wniosek pełnomocnika N. D. zawarł wskazanie żądanej kwoty tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego. Warto zauważyć, że wysokość wskazanej kwoty nie przekracza wartość sześciokrotności stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), tj. sześciokrotność kwoty 720 zł. (por. § 11 ust. 4 pkt 2 i 15 ust. 3 cyt. rozporządzenia) a sposób udokumentowania wysokości poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym, nie budzi żadnych zastrzeżeń.

Z kolei, w sytuacji gdy wniosek pełnomocnika M. K. nie zawiera wskazania żądanej kwoty tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego, jej wysokość należało określić na poziomie stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. Z uwagi na to, Sąd Najwyższy w oparciu o regulację § 11 ust. 4 pkt 2 cyt. rozporządzenia przyznał temu oskarżycielowi zwrot kosztów w kwocie 720 zł.

Na podstawie § 15 ust. 1 cyt. rozporządzenia ustalenie opłaty stanowiącej podstawę zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego nastąpiło z uwzględnieniem stawek minimalnych określonych w odpowiednich przepisach, na zasadzie wyrażonej w § 20 rozporządzenia. Zasada wyrażona w przywołanym, jako ostatni, przepisie odwołuje się do podobieństwa spraw, co do których nie określono stawek minimalnych względem spraw objętych pozytywnymi unormowaniami rozporządzenia.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.